

OSCAR COOK

**DEEL 1
BUITENGEWONE
GEBEURTENISSEN**

OSCAR

Buitengewone gebeurtenissen

COOK

VERA VAN RENTERGHEM

Van Halewyck

Voor Feline, het meisje dat weet wat moed is.

*Je kunt maar weten hoe moedig je bent
als moedig zijn je enige optie is.*

IK BEN DERTIEN EN WOON IN EEN BEJAARDENHUIS. Een belachelijke waarheid waarover ik in geen geval wil schrijven. En al zeker niet in een opstel. Dat vrouwens, Bleekscheet voor de vrienden, strengste lerares Nederlands aller tijden voor haar vijanden, had wel iets beters kunnen verzinnen dan iets schrijven over je familie.

Bleekscheet stapt als een schim langs de banken. Ze houdt haar handen op haar rug, tussen haar vingers een zakdoekje net zo verkreukeld als haar gezicht. Ik wacht tot ze voorbij is gelopen, stoot mijn elleboog tegen die van Stiene en fluister: ‘Ze wil gewoon alles over ons te weten komen.’

‘Mij niet gezien’, zegt ze. De vellen lijntjespapier rit-selen tussen haar vingers. Met een grijs begint ze te pennen. ‘Ik schrijf dat mijn broers viswijven zijn.’

Ik schuif mijn stoel wat dichterbij de tafel, maar kom geen centimeter dichterbij het begin van een zin. Alleen mijn gedachten lopen zigzag over het blad. Ik

hou de laarzen van Bleekscheet in de gaten. Ze stoppen vlak voor mijn tafel. ‘Oscar Cook, waar wacht je op? Schrijf over je leventje thuis. Iets heel gewoons of iets bizars, het doet er niet toe.’ Haar stem klinkt alsof ze iets verbergt. Het is vast haar ongeduld.

Brecht loert naar me, ik voel het. Doen alsof ik het niet merk, dat hou ik niet lang vol. En al zeker niet als die loser ook nog eens begint te gniffelen. *Wat voor interessants heb jij dan wel te vertellen?* blik ik nijdig naar hem. *Dat je gisteren je eigen broer in het midden van de speelplaats stond uit te lachen omdat hij liever danst dan voetbalt?*

Op Stienes blad reppen de woorden zich over de lijntjes.

Mijn pen zweet in mijn hand. Hoe kan ik nou schrijven dat ik in een bejaardenhuis woon? Dat ik die hele toestand aan mijn vader te danken heb, sinds hij er directeur is geworden? Dat hij het nodig vond om dicht bij zijn werk te gaan wonen? Dichtbij, dat is in mijn ogen in dezelfde stad, waar we trouwens al jaren leven. Elke poging om hem op andere gedachten te brengen, is tevergeefs geweest. ‘Als ik ooit veel geld heb, dan kopen we een van die grote huizen in de buurt van het tehuis’, probeerde hij me te paaien. Hij voegde er zelfs aan toe dat het misschien niet zo lang meer zou duren. Hij leek het te menen, maar ik weet wel beter. Uiteindelijk heb ik het zo gelaten en wilde zelfs het

liefst zo snel mogelijk verhuizen. Naar Stienes huis, voor alle duidelijkheid. Voor papa was het niet duidelijk genoeg geweest.

‘Werk thuis verder aan de opdracht. Morgen indienen.’ Bleekscheet draait om haar as, loopt naar de deur en rukt aan de klink. ‘Doe geen moeite om uitstel te vragen.’ We mogen ophoepelen, vertellen haar wapperende armen. Voor altijd, lijkt ze te denken.

Als koeien uit een stal lopen we de klas uit. Brecht haalt me in en houdt me staande. ‘Mag ik mee naar het lijkenhuis?’ Hij klinkt als een grafdelver die zijn stiel nog moet leren.

Ik bal mijn vuisten in mijn broekzakken en staar naar zijn roestbruin snorretje. Als dat ros geval een voorbode is van hoe hij er in de toekomst zal uitzien, dan kan hij zich beter voor de rest van zijn leven onder een struik verstoppen.

‘Je woont toch in het Kraaiennest? Mooie naam voor een mortuarium.’ De spot op zijn gezicht maakt hem nog lelijker dan hij al is.

‘Het is geen mortuarium, oen.’

‘Kraaien, dat zijn lijkenpikkers.’

Brecht negeren is de beste oplossing, dat heb ik al lang door, maar op dit moment interesseert me *het beste* niet. Ik snauw dat er niets zo dood is als zijn tien hersencellen. Tien? De stomkop mag blij zijn dat ik in een gulle bui ben.

Met een grijns op zijn gezicht wenkt hij zijn makers Tom en Elias. Twee halvegaren die zich veilig voelen onder de gigantische schaduw van Brechts ego. Meestal heeft hij enkele dagen bedenktijd nodig om een antwoord te verzinnen, maar deze keer gaat het verbazingwekkend snel. ‘Misschien moet ik maar eens rondvertellen wat ik van mijn vader heb gehoord.’ Zijn kin duikt op uit zijn papperige nekvel. ‘Of weet je niet dat hij politiecommissaris is?’

‘Het kan me geen barst schelen wie of wat jouw vader is en nog minder wat hij te vertellen heeft.’

‘Ook niet als het over je moeder gaat?’

Er gaat een siddering door de groep rondom ons. De meesten weten dat ze onderwerp ‘moeder’ niet moeten aansnijden. Ik voel hoe enkele meisjes mijn gezicht peilen. ‘Laat Oscar met rust’, hoor ik iemand zeggen. ‘Vertel op’, klinkt het ergens anders gretiger.

Hun gezichten worden wazig. Ik kan alleen het rode, gespikkelde mombakkes van Brecht duidelijk zien.

Een stevige hand in mijn nek en een brullende stem. ‘Je houdt je gedeisd, Oscar Cook, er wordt hier niet gevochten.’ De leraar wiskunde lost zijn greep. ‘Geldt ook voor jou, Brecht!’

Het zonlicht valt in lange stroken door de ramen en prikt in mijn ogen. Ik gris mijn jas van de kapstok en loop de gang uit. Ze kunnen de pot op. Iedereen. Of toch bijna. Stiene loopt achter me aan en haalt me in bij

de schoolpoort. Zelfs met een gezicht verkrampt van woede kan ik naar haar glimlachen.

‘Je had hem beter een opdoffer verkocht’, zegt ze buiten adem van het sprintje.

Ik haal mijn schouders op en merk dat ze naar nieuwe woorden zoekt, ergens op de straatstenen voor ons. Ze gromt iets onverstaanbaars, terwijl ze met haar wijsvinger haar rode lokken achter haar oor strijkt.

‘Wat denkt die kerel wel? Doen alsof hij iets over mijn ma te weten is gekomen? Ja, ik had hem beter een mep gegeven!’

‘Je kent Brecht, hij kletst uit zijn nek. Hij wil je op stang jagen. Hij sterft als hij niemand kan pesten.’

‘Over mijn moeder valt niets te vertellen.’

Een beetje stuntelig opent ze haar armen, alsof ze wil vliegen, en laat ze bijna onmiddellijk weer hangen. Ze kauwt op de binnenkant van haar wang. Of misschien is het op de vraag die ze niet kan inslikken: ‘Waarom wil je dan absoluut weten wat er met haar gebeurd is?’

Ik zwijg. Daar ben ik goed in, bijna zo goed als mijn vader.

Bij het drukke kruispunt vlak bij het Kraaiennest moet Stiene naar rechts, ik naar links. Aarzelend blijven we staan, alsof we elkaar nog iets moeten zeggen maar niet weten hoe.

Stiene kijkt naar de lucht. De wolken zijn uiteen gewaaid. ‘Sterrenkijken vannacht?’

‘Misschien.’

‘Als je een bewoonbare planeet ontdekt, dan moet je het me laten weten, zelfs als je denkt dat ik al lig te slapen’, glimlacht ze. Het licht springt op groen. Ze roept ‘tot morgen’ en steekt snel de weg over.

Ik wacht tot het mijn beurt is om over te steken. Een vrachtwagen geladen met oud ijzer dendert rakelings voorbij. In mijn gedachten schuiven zware, roestige vraagtekens heen en weer over de bodem van de oplegger.

Is het erger om een mama te hebben die ervandoor is gegaan dan een mama die gestorven is? Ik vind van niet. Stiene vindt van wel. Dertien dagen na het overlijden van mijn moeder sloeg haar moeder de voordeur achter zich dicht, schreeuwend dat ze nooit meer zou terugkeren. Ze houdt al vier jaar lang woord. Stiene denkt dat haar moeder het had opgegeven om het hele gezin op het rechte pad te houden. ‘Mijn papa en mijn twee broers hebben boevenbloed’, verklaarde Stiene op een dag, op dezelfde toon als ze zou zeggen dat ze puisten of schele ogen hebben. Sindsdien praat ze zelden over haar vader en als ik haar iets over hem vraag, trekt ze haar schouders op, alsof het haar niet kan schelen wie of wat hij is. Ik ken haar al lang genoeg om er zeker van te zijn dat ze zelf geen crimineel is, hoewel ze dat ontkent noch bevestigt. Ze is in ieder geval slim genoeg

om er zo vaag mogelijk over te doen. Slimheid zit in de familie. Haar broers en vader hebben zich nog nooit laten betrappen.

Mijn papa betrap ik wel. Op leugens. Of beter gezegd, op het achterhouden van de waarheid. Hij vertikt het om me te vertellen hoe mama twee dagen na mijn negende verjaardag is gestorven. Zogezegd omdat hij het niet weet. Ik geloof hem niet.